

СТЕФАН БОНЕВ

ПРИ ЗЛАТНАТА РИБКА

Част 4 от „Формуляр № 8“

chitanka.info

„Един за всички, всички за никъде...“

Йордан Попов

Миризмата на пържена риба се усещаше още през две пресечки, така че заведението нямаше нужда от никаква реклама. Всеки гладен човек или изпечен чревоугодник би се ориентирал по миризмата и би открил само с носа си рая на цвъртящата цаца, печената скумрия и реките от наливна бира.

„При златната рибка“ идваха всички любители на вкусните ястия, особено ако нямаша специални претенции за изисканост. Когато обонянието те доведе до „Рибката“, първата гледка са талазите слюнкоотделящ дим, излизаци през вентилатора на кухнята. Масите са метални, на места олющени и ръждясали, а покривките вече дори не си и мечтаят за някогашната си белота. Солта е в бурканчета от детски храни с надупчени капачки, а олиото и оцетът са сипани в стогорамови шишенца, в които някога е имало маркова ракия.

И сякаш за да прилича съвсем на махленско кръчме, зевзеците от квартала го бяха прекръстили. Вече почти никой не си спомняше, че заведението се казва „При златната рибка“. Всички знаеха опушената барака като „При бай Панчо“.

Бай Панчо всъщност не беше собственик, нито шеф тук, както сигурно вече сте си помислили. Той дори не работеше в кръчмата. Панчо си беше най-обикновен клиент, пийващ нещо според случая и замезващ с каквото Бог дал. Всъщност, за да не ви излъжа, ще се поправа. Бай Панчо не беше чак толкова обикновен клиент. И той на моменти беше зевзек, като ония, които кръстиха кръчмата на него. Но беше и душата на всяка компания. Имаше добро сърце и се втурваше да помага на всеки, който му се видеше омърлушен.

Длъжен съм да ви кажа и друго. Никой нищо не знаеше за него. Нито дали има семейство, нито къде живее. Бай Панчо отваряше заведението заедно с първите ранобудници от персонала, а вечер винаги изчакваше да си отиде и последният клиент. През многогодишната история на „Рибката“ никой не си спомняше да е имало и един ден, в който бай Панчо да е липсвал.

Сигурно се питате дали не му излиза скъпичко да консумира цял ден, след като едва ли работи нещо. Ами нямаше си пари човекът. Хората го обичаха и го черпеха. Собствениците също му сервираха, без да чукат сметка на апарата, защото го имаха за талисман на заведението.

За останалите той беше душеприказчик и разтушител на душите им. Когато видеше, че някой пие ичкията си с потънали гемии, вечният клиент вземаше чашата си, сядаше до него и го изслушваше внимателно. И накрая винаги намираше някоя подходяща дума, с която да ободри човека и да му върне вярата в живота, жената, децата, или в каквото там му тежеше. И хората тръгваха от кръчмата с нови планове в главите си. Понякога съвсем малко му трябва на човек. И в края на краищата, много от тези, които бяха получили неговата благословия, намираха начин да решат проблемите си и благодаряха за мъдрите му напътствия. След това идваха в „При бай Панчо“, викаха по една ракия за цялото заведение и вдигаха наздравици за вечния клиент.

Тази вечер обаче бай Панчо седеше на почетното си място в кръчмата и здраво се наливаше с водка. Порцията с любимата му скумрия, специално приготвена за него с всичките му салтанати, стоеше непокътната. Явно този път и бай Панчо си имаше проблем. Оглеждаше се наляво и надясно, но в отговор получаваше само вдигнати за наздравица чаши. А на него толкова много му се искаше някой да разкрие тъгата в очите му, да седне до него, да го изслуша със сериозен вид, да го потупа по рамото, да му каже, че всичко на този свят може да се оправи...

И тогава някой наистина седна на масата му с чаша водка в ръка и го погледна с истинска грижа в очите. Беше го виждал и преди. Но не можеше да си спомни къде. А познаваше всички — по име, по образ, с историите и проблемите им. Знаеше поименно всичките им близки и роднини. И насън да го бутнеш...

Изведнъж бай Панчо се сепна. Докато беше гледал другите, твърде малко беше седял пред огледалото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.